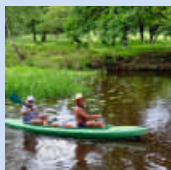

5 Ze života v obci

Zámřská stopa

Jak proběhla vodácká expedice?

7 Ze života občanů

Šmuky a Šmukina

Na jakou pouť
se vydali?

16 Z dění v obci

Světový unikát

Co se stalo
na fotbalovém hřišti?

SLOVO MÍSTOSTAROSTKY

Alžběta Šimčáková
místostarostka obce Zámřsky

Vážení a milí čtenáři,
začátek května jsme zahajovali společenskou akci Posezení s důchodci. Velmi děkuji kulturní komisi za přípravu, také všem, kteří jste přijali pozvání a společně jsme strávili příjemné odpoledne.

Do kulturního domu žádáme přes MAS Hranicko, které vyhlásilo vyzvu č.1 na dotační program MAS-SZP na obnovu vesnic a to na kulturní, spolkové a společenské zařízení. Chtěli bychom pořídit nové stoly a židle, jak do kulturního domu tak i do místní hospůdky.

Přes MAS jsme také žádali o dotaci 61.

výzvy IROP – Hasiči. Tady již máme schválený projektový záměr na nákup vybavení JSDH Zámřsky a to na nákup nové techniky, předpokládaný příspěvek je ve výši 133.000 Kč.

V plánu máme požádat o dotace z Národní sportovní agentury – KABINA 2024, na plánovanou výstavbu zázemí v obecním sportovním areálu.

Nově, pro zvýšení bezpečnosti je osvětlen chodník přes Hať. Také byl dán požadavek na opravu silnice a to směrem na Kelč, kde zůstalo několik děr. V řešení je posílení signálu, který je velmi špatný a to firmou CETIN, mo-

mentálně je v řešení umístění.

Rádi bychom opětovně apelovali na řádné třídění odpadu, opakovaně nacházíme odpad v nesprávných nádobách, které na to nejsou určeny. Pro textil máme vyhrazen kontejner před bývalým domem s pečovatelskou službou. Velkoobjemový kontejner a kontejner na železo jsou u lesa (u dubu). Přimo na kontejneru je označení daného odpadu. Trávu a větve můžete vozit na označené místo směrem k panšťáku.

Přejeme Vám klidný zbytek prázdnin.

Alžběta Šimčáková, místostarostka

Ze života farnosti

Vážení občané Zámrs, milí farníci, v uplynulých měsících jsme ve farnosti prožili mnoho krásných událostí. Měsíc květen je již tradičně časem májových pobožností, na které jsme se setkávali jak v kostelích, tak i u venkovních kaplí. V letošním roce jsme také poprvé prožili májovou pobožnost u obrázku Panny Marie ve farním lese na Oznici. Po modlitbě jsme za doprovodu lesního hospodáře prošli část farního lesa. Příjemně mě překvapil zájem farníků, kterých přišlo více než 90.

V květnu jsme také oslavili 25. let od posvěcení kostela v Kladerubech. Slavnostní bohoslužbu sloužil otec děkan František Král, za jehož působení byl kostel postaven.

Poslední neděle v květnu patřila v naší farnosti slavnosti 1. svatého přijímání. V letošním roce přistoupilo celkem 16 dětí z celé farnosti, přičemž 2 zástupce měly i Zámrsy. Slavnost se vydařila i díky hezké spolupráci dětí a jejich

Šmuky a Šmukina vyráží na svou pout' – čtete na straně 7

rodičů. Jako poděkování dětem za jejich celoroční účast na přípravách proběhl v červnu výlet do Olomouce. Děti navštívili, kromě olomoucké katedrály a prohlídky centra, také zábavné centrum Krokodýlek. To zajistilo zábavu v podobě množství skluzavek, trampolín, lezecké stěny, vodních prvků a například také virtuální reality. Děkuji všem, kdo s 1. sv. přijímáním po celý rok pomáhali a těším se na další skupinu v novém školním roce.

Kromě vzpomínek bych měl i jednu prosbu. Vedle kaple Sv. Václava v Zámrskách bylo zbudováno na pozemku farnosti i parkoviště, které primárně slouží pro návštěvníky kaple. Pravidelně se setkáváme s tím, že na parkovišti v čase bohoslužeb parkují i místní obyvatelé, čímž je kapacita pro návštěvníky

bohoslužeb snížena. Proto bych rád vyzval vás, občané Zámrs, abyste v čase bohoslužeb parkoviště uvolnili pro ty, kteří přijíždí z jiných obcí naší farnosti. Bohoslužby máme každou středu v 17:30 a o 1. neděli v měsíci v 8:30. Týká se to také pohřbů, kdy je parkoviště zvláště potřebné. V případě nejasností lze termíny aktuální bohoslužeb zjistit na nástěnce u kaple nebo na webu farnosti www.farnostkelc.cz. Děkuji za pochopení a vstřícnost.

V září plánujeme oslavit patrocinium kaple sv. Václava v sobotu 28. září v 10h. Již nyní zvou všechny k této slavnosti.

Přeji krásné prázdninové dny,

o. Jan Berka, administrátor farnosti

Z obecního úřadu

- PROSÍME**
- kdo ještě nemá **zaplacené poplatky za komunální odpad** na rok 2024 a stočné rok 2023, ať tak učiní **do 15. 8. 2024**.
 - spoluobčany, aby **nestáli se svými auty na chodníku**.
 - **tříděte odpad**, tam kde je daný odpad určený a udržujte pořádek kolem všech kontejnerů, ať máme tu naši obec krásnou a čistou.

Děkujeme moc! **Obecní úřad**

JUBILANTI

V těchto nejbližších dnech oslaví významná životní jubilea tito naši spoluobčané:

SRPEN

Fabík Luboš
Vinklárek František

50 let
70 let

ŘÍJEN

Haša Jan
Simonova Ludmila

65 let
50 let

ZÁŘÍ

Pavelková Jana

55 let

*Všem Jubilantům gratulujeme
a přejeme spoustu sil a zdraví
do dalších let.*

OBECNÍ ÚŘAD ZÁMRSKÝ

ÚŘEDNÍ HODINY:

STŘEDA
10:00–11:30 15:30–17:00

E-MAIL:
podatelna@zamrsky.cz

TELEFON:
581 623 536
724 185 605

ČÍSLO ÚČTU:
21620831/0100

ZASTUPITELSTVO OBCE

USNESENÍ č. 2/2024 ze zasedání zastupitelstva obce Zámrský, konaného dne **16. 4. 2024** v 18:00 na OÚ v Zámorskách

ZO VZALO NA VĚDOMÍ:

1. Návrh na vybudování Muzea Fotografie

ZO SCHVALUJE:

1. Program schůze, ověřovatele zápisu p. Ing. Vozáka Václava a Kubešu Pavla, zapisovatele Pejchalovou Kamilu – *hlasování pro 7 hlasů*
2. Návrh na střednědobý výhled rozpočtu pro rok 2025–2027 – *hlasování pro 7 hlasů*

3. Delegování starosty obce Zámrský na valnou hromadu společnosti VaK – *hlasování pro 7 hlasů*
4. Odpuštění nájmu kulturního domu na okrskovou výborovou schůzi SDH Zámrský 22. 4. 2024 – *hlasování pro 7 hlasů*
5. Nenavyšování koeficientu daně z nemovitosti – *hlasování pro 7 hlasů*
6. Rozpočtové opatření č. 4 – *hlasování pro 7 hlasů*

ZO NESCHVALUJE:

1. Žádost o podporu Linky bezpečí, z. s. – *hlasování pro 7 hlasů*
2. Návrh změny stanov obchodní společnosti Vodovody a kanalizace Vsetín a. s. – *hlasování pro 7 hlasů*

Starosta obce: Pala Arnošt

Místostarostka obce:
Šimáčková Alžběta

USNESENÍ č. 3/2024 ze zasedání zastupitelstva obce Zámrský, konaného dne **18. 6. 2024** v 19:00 na OÚ v Zámorskách

ZO VZALO NA VĚDOMÍ:

1. Zprávu o výsledku přezkoumání hospodaření obce Zámrský za rok 2024

ZO SCHVALUJE:

1. Program schůze, ověřovatelé zápisu p. Ing. Vozáka Václava a p. Kubešu Pavla a zapisovatelku p. Pejchalovou Kamilu – *hlasování pro 7 hlasů*
2. Závěrečný účet obce Zámrský za rok 2023 – *hlasování pro 7 hlasů*
3. Účetní závěrku obce Zámrský sestavenou k 31. 12. 2023 dle zákona č. 128/2000 Sb., § 84, odst. 2

- písm. b) – *hlasování pro 7 hlasů*
4. Návrh obecně závazné vyhlášky o stanovení systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů a nakládání se stavebním odpadem na území obce Zámrský – *hlasování pro 7 hlasů*
5. Uzavření nové veřejnoprávní smlouvy o výkonu přenesené působnosti na úseku projednávání přestupků – *hlasování pro 7 hlasů*
6. Žádost o pacht na pozemku parc. č. 288 o výměře 41 m² v k. ú. Zámrský – *hlasování pro 7 hlasů*

7. Nová smlouva na pronájem pohostinství s účinností od 1. 7. 2024 – *hlasování pro 7 hlasů*
8. Rozpočtová změna č. 6/2024 – *hlasování pro 7 hlasů*

ZO NESCHVALUJE:

1. Smlouvu o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene a dohodu o umístění stavby – *hlasování pro 7 hlasů*

Starosta obce: Pala Arnošt

Místostarostka obce:
Šimáčková Alžběta

Ze života v obci

JARNÍ SETKÁNÍ SENIORŮ

Vrátila se nám každoroční tradice setkání seniorů. Tentokrát nám nehráli termíny, kdy po roznesení pozvánek s osobním pozváním každého hosta, jsme s organizačních důvodů museli termín posunout na další víkend a to 4.května.

I přesto, vše prošlo dokonalou přípravou ze strany kulturní komise a obce. Hosté se po příchodu zapsali do prezenční knihy, následovalo přivítání místostarostkou a proslov pana starosty, který zhodnotil uplynulý rok, a seznámil hosty s plány na rok nadcházející. Po slavnostním připitku, společné fotografii, během odpolední kávy a sladkého občerstvení vystoupili tanečníci Ruty Šuty Kelč, kteří v naší obci využívají prostory kulturního domu k tréninku. Jejich vystoupení nebylo pouze na dívání, ale vyzvali všechny hosty, aby se s nimi naučili country tanec. A že se jim to podařilo a kroky do

rytmu hudby jsme si zapamatovali, jsme ukázali, když jsme tanec tančili i v pozdních hodinách.

Po večeri, se hosté zaposlouchali do známých lidových písní hraných na harmoniku. Pohodová a přátelská

nálada panovala až do pozdních večerních hodin.

Věříme, že se opět sejdem v tak hojném počtu nejen při dalším setkání, ale i na dalších akcích pořádaných v obci.

Pavel Kubeša

HASIČI

A JEJICH SPORTOVNÍ DRUŽSTVO

Jako každý rok, pokud tedy nepostihne svět nějaká pandemie se opět konalo první kolo v hasičském sportu. A to ve dvou disciplínách. **Běh na 100 m s překážkami a požární útok.** Všimavým jistě neuniklo, že se letos soutěžilo stejně jako loni u nás na hřišti. Bývalo zvykem, že se pořádání střídalo postupně v celém našem okrsku, do kterého patří Skalička, Horní Těšice, Ústí a Zámbrský. Z důvodu problematického pořádání v ostatních obcích, ať již z nedostatku sil nebo místa, bylo na okrskové schůzi domluveno všemi delegáty, každoroční pořádání u nás. Tudíž se můžeme těšit na naše borce rok co rok u nás doma v Zámbrských. Tím nám odpadnou další starosti

jako přesun naší fanouškovské základny, domlouvání autobusové a jiné náhradní dopravy.

Letošní první kolo se konalo dne 11. 5. Mimo domluvy, co čeho a kolik se koupí, kdo se o co postará, byl na mě delegován úkol poskládat a zajistit naše sportovce jak po stránce vědomostní, tak i po fyzické. Pravda, je to můj každoroční úkol. V loňském roce naše družstvo skončilo na prvním místě. I přes mírný hendikep a to, že se někteří naši borci potkali s touto disciplínou poprvé až na závodech. Šli takzvaně na ostro. Poučen z předchozích ročníků, se přece jen podařilo domluvit trénink. Téměř v plném počtu se ladila forma a detaily. Vše šlo

jako namazaný stroj. Proto nebyl důvod se strachovat o naše umístění. Jak se však říká, hlavně neusnout na vavřínech. A myslím si, že to se nám tak trochu stalo. Onoho dne 11. 5. v den soutěže se začali krátce po obědě sjíždět soutěžní družstva. Všichni dorazili v čas a s dobrou náladou. Po upřesnění pravidel a pořadí se šlo na věc. Hlavní disciplína a také ta rozhodující požární útok byl dvoukolový, čili dva pokusy, ze kterého se počítá ten lepší. Družstva se střídala a po prvním kole to naše opanovalo konec tabulky. Tato situace nám ale není cizí, jelikož jak je o nás známo, vše na poslední chvíli, ale úspěšně. V druhém kole se všem podařilo své časy vylepšit a ač je to k nevíře, družstvo Skaličky nás předstihlo vteřinovým rozdílem. Nic méně **druhé místo bylo naše.** A tak tedy rekapitulace. První Skalička, stříbro braly Zámbrský, bronz si odvezly Horní Těšice a na Ústí zbyla bramborová medaile.

Závěrem bych chtěl poděkovat za hladký průběh celé akce a všem, kdo se na ní podíleli.

Pavlík František prostřední ☺

Ze života v obci

ZÁMRSKÁ STOPA V LUŽNICI

Nebylo to letos poprvé, co se Zámršťáci ocitli na krásné řece Lužnici. Premiéra to byla pro mě a jako nováček vám mám popsat tuto cestu do pravěku. Nemyslím tím, že by se tam snad tak někdo choval či prezentoval. I když v kempu bývají různí lidé. Ale krásnou a nedotčenou přírodou, chyběli snad jen obrovské přesličky. Pojďme od začátku. Nechal jsem se zlákat již ostřílenými vodáky na čtyři denní vodácký výlet po Lužnici. Zkušenými byli Karel Roubal, Karlíček Trlifaj, Kamil Hynčica a poprvé společně se mnou Petr Pavlík. Samozřejmě před samotným odjezdem jsme byli již vybaveni radami co všechno s sebou. Někdo tvrdil, že námořníkovi stačí plavky a rum. My ale přibalili stan a nějaké to oblečení. Ložská vodácká expedice neproběhla úplně beze ztrát. Bohužel jedna posádka lodi nedojela cíle. A i s touto variantou člověk musí počítat. Nováčkovská loď obsazená mnou a Peťou k tomu doslova vybízela. Naštěstí nás Karel uklidnil, že nebudeme zdaleka dosahovat hloubky jejich ponoru. Hurá, vyjíždíme. 5. června v odpoledních hodinách nás již vezla stříbrná Kia s hučícími ložisky směr vlakové nádraží v Hranicích. Plán byl jasný. Vlak vyjížděl z Bohumína, cestou sbíral ostatní vodáky a nakonec nás v Hranicích. Celá expedice čítala osmnáct vodáků čili devět lodí

– většina nastupovala v Bohumíně. Po příjezdu na nádraží zámorská skupina zaujala strategické místo v restauraci. Zde jsme se spojili s bohumínskou skupinou telefonicky. Naštěstí naše skupina byla na nádraží včas. Vlak zatím nevyjel ani z Bohumína. Když o něco později proběhlo seznámení ve vlaku, věděl jsem, že to bude nezapomenutelný výlet. V Praze na nás čekal poslední článek skládačky Emíííí Trlifaj. Celá Praha věděla, koho hledáme. O pár hodin později a jednoho doslova nerudného řidiče autobusu, stanula naše výprava v prvním kempu. Zde nám dovezli lodě i pádla. Tady nás čekal poslední člen přezdívaný Šmukáček náš Šmuki, který po celou dobu vozil naše nadbytečné věci do dalšího kempu autem. Takže se vlastně potvrdilo, že stačí plavky a rum. Ráno chvilku po kuropení už byli všichni na nohou a připravovali

se na nalodění. A hned nám Karel ukázal, jak se do lodi nenastupuje. Místo dna loďky vyzkoušel dno Lužnice. Nutno ale dodat, že ten den to bylo jediné zaváhání. Plynuly první metry na Lužnici a dostávalo se nám nádherných pohledů z hladiny řeky. Místy až nepropustná houšť sklánějících se stromů vývrátů a keřů. Celkově naše expedice urazila během tří dnů 38 kilometrů. Nováčkovské štěstí nás provázelo celou dobu. Vyšlo nám počasí, vody bylo dost a naše loď jako jediná nebyla hore dnem. Naopak. Naše loď byla téměř záchranou lodí nejen pro ten náš rum, ale ocitla se hned několikrát při záchranných akcích. Dvakrát obracela druhé lodě a jednou vytáhla už nemohoucího z pod klády. Je toho spousta co jsme ještě zažili a viděli. Nezbyvá než všem doporučit vodácké dobrodružství a to kdekoli ovšem nejlépe s bandou ze Zámrs.

VOLBY DO EVROPSKÉHO PARLAMENTU

Volby do evropského parlamentu se uskutečnily **7. a 8. června 2024**. Volební komise se skládala ze zapisovatelky Kamily Pejchalové, jako předseda byla zvolena Mgr. Marcela Vozáková a místopředseda Irenka Vinklárková. Ostatní členy volební komise tvořily Petra Perutková, Lenka Kubešová a Jarka Mikšíková. Volby v pátek začali úderem druhé hodiny odpolední. První volič tak jak je to už několikrát byl pan František Pavlík starší. Přišel, odvolil a dal si dobré kafe a zákusek, který holky z volební komise napekly. Potom už pomalu začali chodit další voliči. V pátek se volební místnost zavřela ve 22.00. Šly jsme se vyspat na druhý volební den. Ten byl v sobotu a započal v 8.00 ráno. V 10.00 hodin vyrazili dvě členky volební komise s přenosnou urnou do dědiny, aby odvolili i lidé, kteří se z nějakého důvodu nemůžou dostat do volební místnosti. Volební místnost se v sobotu uzavřela ve 14.00 a začaly jsme počítat hlasy, abychom je co nejdříve mohly odvést do Hranic na úřad.

Letos jsme měli i dva voliče, kteří mohli volit poprvé v životě. Dověřili totiž 18 let věku. Volit přišla Lucka Pajdlová a Vojta Vozáků. Nemohli si nechat ujít to „poprvé“.

V naší obci je celkem 179 voličů. K volbám přišlo 70 voličů a všechny jejich hlasy byly platné. Celková účast byla 39,11%.

Na prvním místě byla strana Spolu s 22 hlasy, druhé bylo ANO 21 hlasů, třetí přísaha a motoristé, čtvrtí stačilo, pátí starostové, a šestí SPD a trikolóra – Aliance za nezávislost ČR a ANO lepší EU mimo-zemšťany ti všichni získali po jednom hlase.

Kamila Pejchalová

VOLÁNÍ HASIČŮ

Když tato slova rezonují obcí pomocí naší sirény každý zpozorní a nejen proto, že máme nemilou zkušenost. Abychom mohli my jako hasiči být ku pomoci bližnímu a bohu ku cti, je každá jednotka zařazená do poplachového plánu kraje pověřována a prověřována. Musí mít proškolené strojníky, velitele, preventisty. Za to zodpovídá obec a ta je také jejím zřizovatelem. Pro některé jen vyjasním, že SDH Zámrský a zásahová jednotka obce není totéž. Ve zkratce SDH je spolek a jednotka spadá pod obec. Samozřejmě spolu spolupracují a navzájem se doplňují. Jako každá zodpovědná obec i ta naše má zásahovou jednotku, která se stará o přidělenou techniku a výzbroj. Co se týká našeho vybavení, myslím si, že je ve výborné kondici i stavu. Dokonce obec podala žádost o dotaci, kterou vyhlásil IROP na novou elektrocentrálu s osvětlovacím zařízením. Ale zpět k vyhlášení poplachu. Jistě jej mnozí v obci zaregistrovali dne 21. 6. Jednalo se o taktické cvičení zásahových jednotek v našem okrsku. Taktické cvičení má své zásady a pravidla. Připravuje se každoročně a obce se střídají. Pokaždé je ono cvičení zaměřené na nejrizikovější objekt v obci. Letos byla pro cvičné účely vybrána základní a mateřská škola

v Ústí. Námětem byl požár kuchyňky v mateřské školce a následné pátrání po pohřešované osobě. Tohoto cvičení se zúčastnily tyto jednotky Skalička, Horní Těšice, Zámrský a domácí Ústí. Velitelem zásahu je vždy velitel místní jednotky. Měl by mít o dané problematice nejvíce informací. Samotné cvičení probíhalo dle daného scénáře. Jednotka ze Skaličky provedla zásah vně budovy. Jako jediná, je vybavená dýchacími přístroji. Jednotka Ústí prováděla společně s personálem školy evakuaci osob. A konečně naše jednotka společně s Horními Těšicemi prováděla dálkovou dopravu vody a následné hašení budovy z venkovní strany. Vše probíhalo dle plánu, dokud nevyvřel motor ps12 Těšicím. Ve finále se jednalo jen o malé zdržení. Byl nahrazen našim spolehlivým čerpadlem a požár byl úspěšně zdolán. Po ukončení cvičení, následovala prohlídka budovy a seznámení s vybavením a zabezpečením objektu. Následně se jednotky přesunuly do Ústecké hasičárny, kde proběhlo vyhodnocení a školení. Na samotný závěr byl výborný guláš a chlazené pivo. Jak již to u Zámrsčáků bývá zvykem, chvíli jsme poseděli a moudře pohovořili.

Pavlík František prostřední ©

Ze života v obci

STŘÍPKY ÚSPĚCHŮ

To že se v Zámorskách pěstují mnohé sporty asi nikoho nepřekvapí. Bývá toho důkazem každoroční fotbalík svobodní vs. ženatí a to na špičkové úrovni. Pingpongové klání v naší hospůdce, kde emoce doslova cítíte ve vzduchu. Volejbal který umí hrát celá dědina i komaňice. Kuželky které Zámršťáci koulí závodně. Hokejistů máme taky hromadu i s ligovým brankářem. Tenis se u nás hraje dokonce na dvou kurtech. A v neposlední řadě **nohejbal**, který už u nás doslova zdomácněl. Hrává se na našem krásném hřišti již několik let a to v neděli, úterý a čtvrtek. Je jasné, že když se poctivě trénuje, úroveň se zvedá. A toho si všimli i za Hranicemi – posuďte sami, jezdí si k nám kopnou z Černotína, Hranic, Skaličky, Kelče

i z Ostravska. Jak se zvedala výkonnost Zámorských nohejbalistů je jasné, že se přiučili i ostatní. Rozhodl jsem se ověřit co se u nás přiučili a dva vzal s sebou na turnaj do obce Skoky. Dne 22. 6. jsem se já, Ondra a Marek vydali na turnaj trojic. V silné konkurenci čítajících 9 týmů jsme po základní skupině A **skončili na druhém místě**. Avšak chleba se lámal, až ve vyřazovacích zápasech. Hrál se na šotolině. Pro mnohé to bylo první seznámení s tímto povrchem. Jistě to není výmluva, jen objasnění druhého místa ve skupině. Nic méně ve vyřazovací fázi turnaje jsme již nezaváhali a odvezli si **první místo – pohár**, věcné dary a zjištění, že se u nás kope slušný nohejbal.

Pavlík František prostřední ☺

Šmuky a Šmukina vyráží na svou pout'

Když jsme loni prošli pout' po Svatojakubské Moravskoslezské trase, která vedla od Strahovic u polských hranic do Mikulova u rakouských hranic, řekli jsme si, že další pout' půjdeme už svou a to mezi našimi dvěma domovy – ze Zámorsk do Golčova Jeníkova. Pojali jsme ji duchovně a tak jsme šli od kostela sv. Václava v Zámorskách, ve kterých máme trvalé bydliště, k panně Marii

kde jsme strávili noc. V té době ale bleskové povodně zatopily několik úseků naší tratě, takže jsme se třeba 2 km brodili bahnem, či po pás ve vodě, či se museli vracet, protože trasa byla úplně neprůchozí. Nachodili jsme tak asi o deset kilometrů více, než bylo v plánu a neúnavnější bylo to, že jsme museli jít dlouhou dobu po rušné silnici 1. třídy, takže hned první den byl docela výživný. Ale co Vás nezabije, to Vás

posezení na zahrádce vlastně ani nepoznali, že se něco děje. 3. den jsme vyrazili z Grygova do Kostelce na Hané, šli cestama, na kterých nebylo k dohlédnutí konce, pak zatáčka zase třeba 4 kilometry rovně, prostě Haná. Ono by to byla docela krásná trasa, kdyby ze štěrkovny v Grygově nejezdily nákladní auta s přívěsy do obalovny v Prostějově, kde opravují dálnici, asi v minutových intervalech, po cestě, kde se dvě auta nevejdou vedle sebe a rychlostí, co nákladák dal. Tak jsme se nakonec pomalu přidušení z těch výfukových plynů dostali do Kostelce na Hané, krásné obce s historickým jádrem, s opravenými domy, krásnými zahradami a milými lidmi, kde jsme přespali v ubytovně na stadionu. 4. den jsme si dali takovou krátkou trasu, abychom trochu odpočli, do obce Strážisko, kde jsme plánovali, že strávíme zbytek dne na krásném koupališti s výhledem na kostel sv. Andělů strážných, který stojí na skále nad vsí. On tam byl na tom koupališti ale otevřen pouze bufet, koupat se nesmělo, že až zítra! Prostě se člověk nesmí na něco moc těšit. Tam se k nám připojili na další dva dny kamarádi ze Zámorsk – Jiří a Kamil Hynčicovi a bylo zas veseleji u dvě duše. 5. den nás čekala asi nejnáročnější, ale taky velmi nudná cesta po silnicích do Velkých Opatovic, tak jsme s kamarádama kousek vlakem popojeli jinam, abychom šli přírodou, lesy, lukama,

Loretánské v kostele sv. Františka Serafinského v Golčově Jeníkově. Ve Stupárovicích, což je místní část Golčova Jeníkova, máme zemědělskou usedlost, kde máme část naší firmy. (Podnikáme v sadářství, krajinotvorbě a v tvorbě léčivých produktů.)

Vyrazili jsme tedy 1. 7. 2024 od kostela v Zámorskách k Lipníku nad Bečvou,

posílí, se říká, tak to asi byla pravda. Hned 2. den nás čekala opět cesta po této rušné silnici kvůli zatopeným stezkám k Oseku nad Bečvou a dále po už krásných trasách do Velkého Týnce a cílové vsi Grygova, kde tyto vsi byly v té době nejvíce zasaženy povodněmi. Viděli jsme nádhernou soudružnost obyvatel, úmornou práci dobrovolných hasičů a v Hospůdce U kapličky, ve které jsme i nocovali, při večerním

Ze života občanů

abychom si tu pouť taky užili. Prošli jsme obcí Šubířov, kde projíždíme při našich cestách mezi našimi dvěma domovy, tento kraj je rodištěm mého dědy a je tam opravdu krásně. Ve Velkých Opatovicích jsme zašli do Kartografického muzea, které opravdu stojí za návštěvu. Taky jsme šli na výstavu hraček ze 70. a 80. let do místního zámku a proměnili jsme se

zámku stodolu se zahradou, stodolu vkusně předělali na dům a zahradu zachovávají ve stylu, v jakém byla, bylo tam plno vzácných a nám neznámých druhů stromů a celkový duch tohoto místa byl úžasný. Spali jsme tam jako mimina. 7. den jsme měli naplánovanou opět kratší trasu do Olešnice. Věděli jsme, že půjdeme celý den do kopce a že nám to půjde pomaleji.

obce Ústup a pak už to byla asi trasa za odměnu po tom, co jsme zažili. Olešnice, městys uprostřed kopců, my tentokrát spali v hotýlku na náměstí s výhledem na kostelní věž, na balkóně jsme strávili celý večer. 8. den jsme začali snídání, kterou nám provozní hotelu přichystal a potkali dalšího poutníka, který šel opačným směrem, tak jsme si vyměnili zkušenosti z tras. Měli jsme namířeno do obce Vír pod stejnojmennou přehradou. Měla to být opět pohodová cesta většinou z kopce. Další chyba, kterou jsme na cestě udělali bylo se nechat navigovat portálem mapy.cz. Abychom nešli celou cestu po asfaltce, volili jsme pěší stezku navrženou touto stránkou. Takže jedna trasa vedla na skálu s propastí, že prý ta stezka pokračuje dál, další zase do vytěženého lesa, kde byly už nám známé neprůchozí mýtiny, takže jsme se vraceli a vraceli, až jsme šli nakonec po té asfaltce, na které jsme za celou dobu potkali jen dvě

S kamarády ze Zámarský

rázem v malé děcka, zahráli cvrnkací fotbal, pouštěli plechovou berušku, co nespadla ze stolu, a podobně, prostě žádná elektronika, žádné čínské zvuky, plech, řemeslo a vůně našeho mládí. Spali jsme tam v učňovských ubytovnách, které byly oproti těm, co jsme zažívali v mládí, opravdu luxusní. 6. den jsme s kamarádama vyrazili krásnou stezkou do Letovic, kde jsme dali oběd a rozloučili se, my šli ještě dál, naši kamarádi se vraceli domů. Došli jsme do obce Vranová u Letovické přehrady, kde nás překvapila fungující restaurace s výběrem tří piv a s jídelním lístkem, kde opravdu vařili! A není to tam žádné turistické centrum, hospoda se těžko hledala a v ní byli krom nás pouze místní. Ale na všední den opravdu plno. Obec krásná, přitom se složitými pozemky ve velkém kopci, zahrady výstavní. My došli k hodně staré chalupě, kde nás přivítala milá stará paní, jejíž rod koupil už před válkou od paní baronky z Křetinského

S kamarády ze Zámarský v Kladorubech

Spoléhali jsme se na značení turistických tras KČT. To byla velká chyba. Šli jsme z Křetína na Ústup, pozemky, kde před lety proběhla těžba lesa, ano, na pahýlech zůstaly značky, ale celá tato asi tříkilometrová trasa byla zarostlá ostružinami, šípky, kopřivami, těmi třemi kilometry jsme se doslova prodírali tři hodiny. Doškrábání, dokousání hmyzem jsme se dostali do

auta. Nachodili jsme dvojnásobek kilometrů, než bylo plánováno, ale zase nám bylo odměnou dojít do krásné obce Vír. Ubytovali jsme se do ubytovny, kterou krátce před námi opustili obyvatelé, co utíkají před válkou. Ano, bylo to tam jak po válce, vše zdevastované, špinavé, spali jsme raději oblečení. Obec Vír je ale krásná, celou její délkou protéká řeka Svratka,

Ze života občanů

jsou tam travnaté břehy s přístupem do vody, tak jsme dali raději tady koupel, než v ubytovně. Mě osobně na duši zasáhla kaple sv. Sedmipočteníků a sv. Zdislavy. Takovou energii místa jsem nikde nezažil! Ani se mi nechtělo od tamtud odejít. 9. den jsme krásnou stezkou kolem Vírské přehrady stoupali a stoupali (celkem 550m) k obci Vítchov k unikátnímu starému

kostelu sv. Michaela Archanděla, u kterého je zasazena Munzarova borovice, která je dnes vzpomínkou na skvělého herce, který komentoval dokumentární seriál Paměť stromů mého kamaráda Bedřicha Ludvíka. Krásnými trasami jsme došli až do obce Zubří, kterou známe už z dřívějšíka kvůli jejímu bohatému kulturnímu a společenskému životu. V ten den ale

byly třicetistupňová horka a poslední část trasy vedla po asfaltce, tak jsme došli k našemu ubytování ve fakt krásném domečku na okraji pole s výhledem na západ slunce, že jsme tam chvíli poseděli, pak sprcha a "padli jsme za vlast". 10. den ráno jsme vycházeli hodně brzy, čekali jsme velká horka a měli jsme před sebou trochu delší trasu Vysočinou, zvlněnou krajinou, ale byla to krásná trasa, i když jsem měl pocit, že jsme šli pořád do kopce, asi v půlce jsme ve výšce 750 metrů nad mořem narazili na rybník Sykovec s jakoby čajovou tmavou vodou. Moje milovaná se šla koupat, já sedl do zahrádky v místní hospůdce, každý jsme potřebovali svažit jinak. Voda prý byla voňavá a mé ženě udělala velmi dobře, mě nakonec dobře čepované pivo taky. Pak jsme šli překrásnou krajinou Vysočiny až do Cikháje, kde jsme měli nocleh v místním penzionu, tam jsem fakt musel jít smeknout kuchaři, večere, co jsme měli, tak dobré jídlo jsem v restauraci nikdy neměl. V noci přišly silné bouřky, asi se čerti nad Vysočinou ženili. 11. den brzo ráno za mlhy ve vlhém vzduchu jsme hned vyrazili a šli lesy hraběte Kinského. Nikdy jsem neviděl tak krásně udržovaný i obnovený les. Ono to prostě jde, když se chce a nebyl to žádný malý lesík, trochu velký rozdíl po těch předchozích vyrubanskách. Došli jsme do Vojnova Městce a pak do Krucemburku, známe je jen od cesty, ale ty obce jsou opravdu malebné, když nejedete autem, nádherná je cyklostezka mezi nimi, ale i domky, zahrady, odpočinkové altány. Pak jsme došli k rybníku s názvem Řeka a do kempu, kde jsme v hodně svojské asi ubytovně dali výborné pivo v restauraci Moře a pokračovali k Novému Ransku, v motorestu tam měli opět výborné jídlo, rychlá obsluha, někde to prostě jde. Došli jsme do obce Bílek. Tam se v místním penzionu o nás opravdu postarali. Obec opět krásná, je východiskem pro trasu údolím řeky Doubravy. Znovuotevřený penzion tam je na místě. Před lety jsme tak někdy byli a nebylo se fakt kde občerstvit, najíst, nic. Pokojík jsme měli v podkrovní, útulný, spalo se dobře, na auta pod okny si pomalu zvykáme. 12. den padlo rozhodnutí změnit trasu a nejít do obce Kámen, která byla v plánu, byla děsná horka a šli bychom po celou cestu otevřenou krajinou po asfaltu bez možnosti se někde najíst a nakoupit a měli jsme dojít do zavřené, i když výtečné hospody v obci Kámen. Odtud

Zatopená cyklostezka v Ústí

U pramene Svratky

V Kartografickém muzeu ve Velkých Opatovicích

Ze života občanů

bychom šli opět krajinou, která není pěším s dlouhou trasou moc nakloněna svou infrastrukturou, takže jsme tento den trasu změnili přímo do Golčova Jeníkova – do cíle naší pouti. Došli jsme unavení, i s nějakým šrámem na těle, ale duševně obohaceni, poznali jsme krásné kouty naší vlasti a skvělé lidi. Už teď se těšíme na další pout', kterou si už dnes večer plánujeme.

Šmuky

*Stále na pouti,
stále spolu.*

TÁBOR

Pondělí

Kája Vozáková

Co jsme dneska dělali Malování vlajek, hráli jsme hututu a malovali a tvořili jsme 12 vlajek, hráli jsme fanta kola sprajt, dostali jsme trička, balili jsme batoch, vymýšleli jsme pokřiky, řadovali jsme se do týmu a stáli jsme na jedné noze

Úterý

Kája Kubešová

Byl druhý táborový den a po osmé hodině jsme šli hledat indicii, kterou našel Fany Pavlík. Po indicii jsme hráli vybíjenou každý sám za sebe a i na týmy. Po vybíjení jsme šli na vodu k potoku v Hlubočku. Šli jsme po skupinách dva ze žlutých a dva ze zelených. Vzalí jsme nějakou nádobu, kterou jsme našli kolem tábora. Po chvíli jsme donesli vodu do tábora a vylili jsme ji do kýble a potom jsme měli svačinu. Po svačině a před obědem jsme se šli kouknout do ASO, jak se mele mouka. Po mouce jsme dostali kilo mouky. A šli jsme si sednout před ASO a odpovídali jsme na otázky o mouce. A potom jsme se vydali do kravína. Koukli jsme se na krávy a potom i na telata. Koukli jsme do porodny, kde se telátka rodí a potom aji do školky, kde se telátka učila blbosti. A taky jsme odpovídali na otázky z kravína. A dostali jsme litr mléka. Z kravína jsme šli do kulturního domu na oběd i s moukou a mlékem. Po obědě jsme hráli městečko Palermo. Z oběda jsme šli na hřiště a dělali jsme imunitu za 100 bodů, ta imunita byly ruce před sebe.

Po imunitě jsme vařili placky než se placky dopekli na ohni tak jsme měli hru s tropickým ovocem. Dítě nad 11 let mělo sedm lístečků a pod 11 let mělo pět lístečků a poslepu jsme hádali co je to za ovoce. Jak jsme dojedli, tak to ovoce jsme měli s plackou potom jsme šli hledat úkoly poschovávané po lese. Úkoly jsme museli vyluštit.

Středa

Kristýnka Trlifajová

Dnes nás čekal výlet k panu kováři a prohlídka aragonitových jeskyní, ale ještě před tím jsme si zahráli hru molekuly hýbejte se. A potom už jsme nasedli do aut a vyrazili jsme k panu kováři. U pana kováře jsme se dozvěděli spoustu zaji-

mavostí. Potom jsme jeli směr zpátky do Aragonitových jeskyní, kde se Paťovi asi moc líbilo, protože půlku prohlídky prospal. Jak jsme vyšli z jeskyní, tak jsme šli na zmrzku a potom jsme měli chvíli si něco pokoupit. Potom jsme se vrátili na hřiště a hráli hru s broukami a taky soutěžili o osobní imunitu. Pak byl konec dne a šli jsme domů.

Čtvrtek *Áda Hašová, tým zelených*

Dnešní den začal jako každý jiný samozřejmě indicii, kterou našel Fany. Jedna z větších her byla o orientaci v okolí Zámrska a to podle fotek z deníku Trosečnicka. Bohužel jsme tuto hru nevyhráli. Wilsoni byli prostě lepší. Ale

Ze života v obci

nebyla to poslední hra. Jako další následovala vodní štafeta, ve které bylo celkem pět disciplín, přenášení vody, vytláčení kyblíku s vodou, vodní skluzavka, střelba na kelímky vodní pistolí a přeplavání Luže v kajaku. No a jelikož to byl předposlední den tábora, tak nesměla chybět stezka odvahy, která byla letos na výletišti. Z mého pohledu to byla asi nejlepší stezka.

Pátek

Anička Vozáková

V pátek ráno jsme měli rozcvičku. Pak jsme dostali snídaní – jogurt, čokoládový croissant a buchtu od tety Leni. Po snídani jsme šli hrát draka a princeznu a taky AZ kvíz. Také nás Martin učil jak se pomocí hvězd můžeme orientovat, když se ztratíme, co znamenají pirátské vlajky nebo nás také naučil morseovu abecedu,

ROBINSONI – ZELENÍ

Robinsoni to jsme my.
Dokud nevyhrajem nad žlutou
nejsme spokojeni.

My se nikdy nenudíme,
na ostrově si poradíme.

Kanibalů se nebojíme.
S každou situací si poradíme.

Tmy se nebojíme.
Každý rébus vyřešíme.

Hej, hej, hej,
zelená je nej.

kterou jsme použili při hledání pokladu. Po obědě jsme měli imunitu a hledačku pokladu, kterou vyhráli žlutí neboli Wilsoni. Pak bylo vyhlášení kdo vyhrál a byl nejlepší táborník. Na konec celý tábor vyhráli žlutí. Večer bylo promítání fotek.

Ze života v obci

Poděkování

Tímto bychom chtěli poděkovat všem, kteří se ať už přímo nebo nepřímo podíleli na organizaci našeho přívěsnického tábora, zvláště potom panu starostovi Arnoštu Palovi, který pro děti přichystal krásné překvapení v podobě triček s mapou a také ASO, kteří pro děti připravili půlnoční překvapení v podobě zmrzliny a ukázali dětem, jak se mele mouka.

Vedoucí Katka a Martin

WILSONI – ŽLUTÍ

Téma trosečníci jsou,
zkrátka zelení na nás nemůžou.

Paťu oproti nim máme
a s ním všechny překonáme.

Prská, kouše, líže
a proto si často utíká pro míče.

A proto zelenou překonáme,
protože ho máme.

Ze života v obci

Ze života v obci

Ze života v obci

Ze života v obci

PODĚKOVÁNÍ

Milá Kačko, milý Martine, uteklo to jako voda. Tolik času, tolik plánování, vymýšlení, a než jste se nadáli, byl konec. Všichni víme, že sršíte nepřebornou studnici nápadů a Kačka už jistě sprádá plány na příští rok. Co naplat, přivesničák na téma Trosečník, došel do svého cíle. Chtěla bych Vám oběma, jménem všech rodičů i zúčastněných dětí, z celého srdce poděkovat. V tomhle světě je opravdu zázrak potkat nezištné, mladé lidi, kteří chtějí obětovat své volno a čas, pro druhé. Málo kdo ví, co práce a příprav, je skryto za všemi těmi společně prožitými dny. Kolik zodpovědnosti, nadhledu, elánu a nervů jak špagátů je třeba. Kačí, Marto, tisícere díky, moc si toho všeho vážíme a smekáme před Vámi.

Zámorský přivesnický tábor, však nejsou jen Kačka a Martin, v pozadí stojí spousta dobrosrdečných lidí, bez kterých by nic nebylo takové jaké je. Marci, děkujeme za všechno, za tu Tvoji pověstnou prozřetelnost, ostražitost, neustále dobrou náladu. Za to, že umíš být vždy a všude, kde je třeba. Leni, díky i Tobě, za všechnu kreativitu, energii, pomoc a čas. Poděkování patří také řidičům našich výletníků. Ladíkovi, který si na to, aby mohl jet, bere pravidelně osobní volno. Co si budeme vyprávět, celý rok se na ten výlet těší, že:), Pavlovi Kubešovi, že krom řidičských schopností, zvládl i operativně vyřešit pitný režim lusknutím prstu.

Čepovaná bezinka, za to opravdu stála, nezbyla v pátek ani kapka. Děkuji všem ochotným maminkám, které nad rámec všeho zásobovaly naše děti napečenými laskominami, či jinými dobrotami. Děkuji všem dospělákům, kteří dětem připravili pověstnou stezku odvahy. S každým

rokem je propracovanější a lepší, těší se opravdu všichni. Velcí, jak si zablnou a malí s trochou toho zdravého strachu, co na ně strejdové a tety zase vymyslí. Je to krásné a prostě božííí. Obrovské díky, však patří obci Zámrsko, nejen za úžasné trička v podobě mapy. Děti v nich už určitě vždycky trefí domů, ovšem ta nažloutlá Kelč v oblasti pupíku, to opravdu nemá chybu. Ale to je jen zlomek toho, za co je třeba poděkovat. O takovém zázemí, nejen v areálu u Luže, ale i v kulturním domě si leckterý pořadatel může nechat leda tak zdát, a to nemluvím o finanční podpoře. Pane starosto a zastupitelé, vřelě díky, bez vaší záštity a podpory, by to šlo hodně z tuha a možná, že vůbec.

A na koho bezpodmínečně nesmím zapomenout, bez koho by to také opravdu nešlo? Naše paní vrchní kuchařka Janinka. Jani díky, sytila jsi obětavě všechny ty hladové krky jako by byly Tvoje vlastní, obědem to rozhodně nekončilo. Měli se jak na krajíčku v nebi. Tak snad jsem na nikoho nezapomněla, a pokud ano, moc se předem omlouvám, nebylo to mým úmyslem. Prostě díky, díky Vám všem a nepřeháním, když napíšu, že už se všichni těšíme na příští rok. Tak hodně zdaru do té doby.

Zdeňka Hašová

Nekrology

To, že nám nad hlavami křižují oblohu letadla, na to jsme si už dávno zvykli, aby také ne, když se nacházíme v letovém koridoru letiště Leoše Janáčka v Mošnově. Letící vrtulník není také nic neznámého a ty záchranné nejsou výjimkou, nevím jak to máte vy, ale pokaždé mě zamrazí. Možná už mám lehkou profesní deformaci, protože lidskou pomíjivost mám před očima častěji než bych chtěla. Ale jde přece o to nejcennější co máme, život. Každá minuta je drahá, v okamžiku se může vše obrátit na ruby nebo skončit. Nic na tom nemění, že z důvodu nízkého počtu lékařů na záchrankách, tyto vrtulníky létají častěji než bychom chtěli. Pořád jde o životy.

O to zvláštnější bylo, když se burácení motorů ozvalo blíž, než bychom čekali. Vrtulník přistál v samém srdci Zámrska na parkovišti za kostelem a uznejte 2 zaparkovaná auta, lampa osvětlující parkoviště, stromy... hluboce smekám nad pilotem, ale i před celou posádkou a záchranným systémem. Dokud toto vše člověk nevidí na vlastní oči, či nevyzkouší na vlastní kůži, může lehce mávnout rukou. Zázitek neskutečný, avšak šťastný konec se nekonal. I když, jak se to vezme, co je vlastně šťastný konec, posuďte sami.

Dne 13. května a 14. května se naši obcí rozezněl smutný zvuk umíráčku, řady našich spoluobčanů opustily paní Ludmila Bělocká a paní Františka Mašlaňová. Připomeňme si společně jejich životní příběhy.

Nekrolog Františky Mašlaňové

Paní Františka Mašlaňová, milovaná manželka, maminka, babička a prababička, a to jsou jen ty nejpodstatnější tituly jimiž oplývala. Ani nevím, jak se to stalo, možná z dětské nerozvážnosti, kdo ví, směla jsem paní Františku nazývat tetou, odpusťte mi tedy prosím osobní tón.

Milá teto Fančo, ano říkali ti tak snad úplně všichni, i když někteří tajně. Prožila jsi na tomto světě bez mála 88 let. Většina z nás ví, že jsi se narodila 28. září 1936 v Dolních Nětčicích manželům Antonínovi a Anežce Klvaňovým, přesto, že jsi většinu svého života prožila zde v Zámrskách, přece ti z rodného kraje zůstal přízvuk a tolik osobité výrazy... nikdy nezapomeneme na to tvoje: Hle, dědo, nebo hleď na to... Byla jsi nejstarší ze čtyř dětí, spolu se sourozenci Josefem, Marií a Antonínem jste prožili krásné dětství plné práce a pomoci rodičům. Nutno podotknout, že jsi velmi těžce nesla fakt, že Tě všichni Tví sourozenci předešli na věčnost. Základní vzdělání ve škole v Soběchlebských Ti úplně stačilo, vrhla jsi se rovnou do pracovního procesu a to hned do pivovaru v Lipníku. Ty pracovní ostruhy, které jsi zde získala Tě provázely po celý život, stejně jako to nešťastné revma, na které jsi si tady pěkně zadělala. Nebo to byly ty taneční střevice v zimě, kdo ví. Vít Tě však za nějaký čas zavál do Sigmy v Hranicích, kde jsi zastávala funkci jeřábnice, ještě že tak, jinak by se jeden svobodný mládenec ze Zámrska asi nikdy neoženil, a to by byla škoda. Tak dlouho jste na sebe povolávali až jednou ten Tvůj jeřáb opravil natolik důkladně, že z toho byla svatba. Dne 29. 4. 1961 jsi v Soběchlebském kostele, ale i na úřadě slíbila lásku úctu a věrnost svému

Toníkovi a stala se z Tebe paní Mašlaňová na krásných a neuvěřitelných 63 let. Pro začátek jste se společně nastěhovali k rodičům do Dolních Nětčic, kde přišli na svět syn Petr a dcera Alena. Mezitím to v Zámrskách hučelo jako v úle, něco se zbouralo něco postavilo, hnacím motorem byly chystané svatby Tvých sourozenců a stála chaloupka jak malovaná v těsné blízkosti Mašlaňova gruntu, kdo mohl tenkrát tušit, že dalším Vaším sousedem bude tato kaple. Vše

vonělo novotou, když jste se sem v roce 1964 nastěhovali a přišel na svět syn Antonín, správně do nového. Pobyla jsi si s dětmi doma a věnovala se jim na 100%, ale to neznamenal, že jsi zahálela, když jsi neroznášela poštu, tak chodila pokluzat, nejednou jsi doma v chodbě suplovala obchod a prodávala mléko a chleba. Pletly se svetry, ponožky, do toho děti, domácnost. Měli jste se s Toníkem co otáčet. Odměnou Ti však

byla dokončená vysokoškolská studia Tvých synů a později i vnuček. Tvým posledním pracovním působištěm po mateřské dovolené byla Loana v Kelči, kde jsi až do odchodu do důchodu v roce 1990 pracovala jako výstupní kontrolorka výrobků. Rok 1987 a přichází ta nejkrásnější, takřka snová role, role babičky Peťa, Tereška a později i Lenička, Tvoje milované víly, snesla bys jim modré z nebe. Užívala jsi si čas s nimi plnými doušky. A tak to všechno začalo, dostali jsme se ti pod křídla i my ostatní děcka ze Zámrska. Všechny ty prázdniny, víkendy, jednou jsi nás měla na dvoře pět jindy deset, nikdy jsi nikoho nevyhnala, a že jsi musela mít nervy ze železa. Když jsme se zrovna nepohádali, tak se vařily lektvary v šopě, našťastí jsi uklidila dobře sirky, lítalo se po dědině, jezdilo na Bečvu či Pískáč..., když kluci odešli tancovaly holky na dvoře jako víly a ty jsi trpělivě malovala kytičky, kde se dalo nebo dělala odbornou porotu při nácviku choreografií pro Lunetiky. Když Ti holky osiřely nechala jsi je hrát na hrnce nebo tančit kolem stolu v kuchyni. Lenička dělala vše co mohla, aby nemusela jet domů, nepomáhala ani schovka za skříní v ložnici. Každá nemoc byla vítaná, babička se přece, tak vzorně starala... byly to krásné časy plné chleba s trnkama, kynutých koláčů, kolínek s mákem a těch Tvých vyhlášených amolet, jak Pepa říkal se smíchem... do dnes nechápu jak jsi to dělala. Měla jsi snad kouzelný hrnec nebo pánev? To neko-nečné množství a všichni měli vždycky dost, ať nás bylo kolik chtělo. A my rostli, zájmy se měnily. Pak jsi zase u otevřeného okna bedlivě hlídala, jak za dlouhých letních večerů všichni sedíme na lavce

pod trnkou nebo až se vrátíme z opékačky z hřiště a do toho do rodiny přibyl ještě poslední vnuk Patrik, to bylo radosti. My už se rozprchli do světa, ale Ty, Ty jsi byla pořád tady. Když Tě začal trápit zrak musela ses vzdát oblíbeného pletení a háčkování. Byla jsi vášnivou čtenářkou a luštitelkou křížovek, i to jsi musela oželeť. A to nemluvím o tom, jak vášnivě ráda jsi tancovala. Jen jednoho krásného dne Ti zdraví řeklo dost. Milovaná dechovka však z rádia nebo ze Šlágru hrála dál, i když Ti přestával sloužit sluch. A tak šel čas, léta přibývala Peťa s Lenkou se vdaly a udělaly z Tebe čtyřnásobnou prababičku. Jak ty jsi Ty své malochy milovala, těšila se z každé chvíle s nimi, z každého pokroku, úsměvu, žvatlání. Dávali Ti tolik energie a radosti, když Tě trápilo zdraví a klesala jsi na mysl. Amálka, Karolínka, Eda a Kubík byli Tvým dalším zázrakem v životě. Co Ti zdraví dovoľovalo sedával jsi s dědou na lavičce před domem s Oravama a byla ráda za každé prohozené slovo s kolemjdoucími, ať jsme šli kdo chtěli s dětmi, každé dítě dostalo vždycky bombón nebo jinou laskominu... ani jsme si skoro nevšimli jak ti zbělely vlasy a přibýlo vrásek, říkávala jsi jojo roky jsou tady, a byly a co naplat: „**Vrásky zname-**

nají, ze ses smála, bílé vlasy, že ses starala o druhé a jizvy, že jsi opravdu žila... Byla jsi žena s příběhem vepsaným ve Tváři.” Možná se Ti ten kříž a všechno to trápení, těžko neslo, a věř mi, nebyl hřích si nad tím poplakat. Přišel však díky tomu čas, aby mohli Tví nejbližší všechnu tu Tvou obětavou lásku a péči stonásobně vrátit, a že pečovali, co jim síly stačily. Vím dobře, jak sis toho vážila, jak jsi byla vděčná.

Den za dnem, hodina za hodinou. Až je to k nevíře. Na závěr ses nám, a vlastně i sama sobě, postarala o pořádné pozdvižení na vsi. Nic v životě není náhoda ani ten vrtulník, který tady na parkovišti za kostelem 7. května přistál. Vidíš za celý život jsi nikdy neletěla, až teď. Díky tomu jste Ty a Tvoji blízcí, získali ještě trochu toho drahocenného času, s jasnou myslí, jen pro sebe, pro to vše nevyřčené. Odešla jsi smířená, obklopená láskou a myšlenkou celé rodiny **14. května 2024**, tolik srdci se zachvělo. Odsud vrtulníkem a zpátky, naposled domů, černým mercedesem, který Tě doveze až do Kelče, kde už bude jen klid a mír.

Co říct na závěr, na závěr tak krásného života. Neznala jsem nikoho tak srdečného, obětavého, poctivého a pracovitého,

takových lidí teto je jako šafránu. Odešlo s Tebou kousek každého z nás. Nejsou ta správná slova díky, ale protože jsem dnes hlasem právě Tvých nejbližších, děkuji Ti za všechnu tu lásku, podporu, oporu, za to, že jsi dělala domov domovem, za všechno to laskavé vadění se s dědou, za všechny čas a úsměv, které jsi všem věnovala. A věř, že u každé té amolety nebo chleba s trnkama, nám Tě ta vůně zase přivede, alespoň na malou chvíli zpět. Protože vzpomínky jsou velký osobní dar, který nám všem zůstal. Tak díky teto, odpočívej v pokoji a snad jednou na shledanou.

Je však také třeba poděkovat Vám nejbližším, hlavně Tobě strýcu Toňo, vzorně jsi se o svoji babičku staral, bez Tebe by nebyla v posledních letech nic. Ne každý to dokáže a patří ti za to velký obdiv a dík, do slova a do písmene v dobrém i ve zlém. Děkuji Vám dětem za vzornou a láskyplnou péči. A za všechny Váš čas. Dnes už se málo vidí, jak se umí rodina semknout a pomoci. Tisícere díky.

Děkuji Ti teto, také jménem všech spoluobčanů a sousedů ze Zámrska za všechno dobré co jsme společně v Zámarských prožili.

Zdeňka Hašová

Nekrolog Ludmily Bělocké

Paní Ludmila Bělocká se narodila manželům Žemlovým v Zámarských 1. ledna 1944. Záhy se celá rodina přestěhovala do Lučic, kde Ludmila strávila své dětství a léta dospívání.

Jak už tomu tak v životě bývá, pomohla náhoda, možná i osud a paní Ludmila se provdala zpět do Zámrska za Františka Bělockého. Spolu měli jednoho syna Lubomíra. Manželství se bohužel nevydařilo a po několika letech bylo rozvedeno. I přes nesnáze, které jím život připravil, se jim podařilo společnými silami vychovat syna a udržovat korektní a slušné vztahy. Po rozvodu žila Ludmila dlouhá léta v Hranicích. Za nemalé podpory syna, sester a ostatních příbuzných se jí dařilo zvládat životní radosti i strasti. Na čas se ještě vrátila do Zámrska, do domečku pod školou, kde za podpory syna, spokojeně žila, dokud jí to síly dovoľovaly. Léta však přibývala, zdravotní neduhy také. Posledních 10 let života již nebyla schopna se o sebe sama postarat a přestala zvládat běžné denní potřeby, byla proto nucena se přestěhovat k synovi do Jarcové, aby nakonec

svůj domov našla v domově ve Vsetíně, kde ji rodina denně navštěvovala.

Prakticky celý svůj profesní život strávila jako pomocná síla v nemocnici v Hranicích. Pokud jí síly a schopnosti stačily, snažila se být prospěšná a přiložit ruku k dílu.

Byli jsme mnohokrát příjemně překvapeni, když při procházkách Hranicemi, v obchodě, na úřadech apod. ji její bývalí kolegové z práce poznávali, zajímali se jak se jí daří a rádi vzpomínali na její pracovní léta strávená v nemocnici.

V loňském a letošním roce byla Ludmila několikrát hospitalizována v nemocnici, opakovaně byla nucena bojovat s různými nemocemi, až nakonec dne **13. května 2024 ve věku 80-ti let**, zdravotním komplikacím a vyčerpáním podlehl.

Paní Ludmilo, děkuji Vám jménem všech spoluobčanů ze Zámrska za všechny ty hezké, společně prožité chvíle v naší obci, za všechno dobré, co jste pro kohokoliv z nás, kdy udělala za to, že jste byla a snad jednou na shledanou v lepších časech.

S paní Ludmilou jsme se rozloučili dne 16. května 2024 v obřadní síni v Hranicích.

SVĚTOVÝ UNIKÁT NA FOTBALOVÉM HŘIŠTI

Dva hattricky a dva vlastňáky

Již tradičně patří druhá prázdninová sobota na našem 'stadionu' U Luže fotbalovému zápasu **Ženatí versus Svobodní**, letos tomu bylo stejně.

V brance Ženatých pro nedoléčené zranění stále nestál Václav Vozák, ale opět Libor 'Karel' Trlifaj.

Od začátku utkání diktovalo tempo hry Ženatých, které oproti družstvu Svobodných mělo alespoň dva hráče na střídání a Svobodní nikoho.

Ovšem to neubralo na atraktivitě tohoto mače. K vidění byl dle mého názoru nevidaný světový unikát, kdy dva hráči Ženatých Roman Jiříček a František Pavlík dokázali vstřelit hattrick a k tomu ještě přidali každý jeden vlastní gól.

Utkání sice skončilo jasným výsledkem 8:4 pro Ženaté, ale mohlo by tomu být i jinak, pokud by se Karlíčkovi nepodařilo tři střely Svobodných vytěsnit na brankovou konstrukci.

I když byla účast malinko slabší, zápas se vydařil a všichni se těšíme na příští rok.

TOOR

P.S.: Letos opět skvělý, bezchybný, spravedlivý a neúplatný rozhodčí Tonda Orava, stejně jako vloni (prostě lepší jak rozhodčí v Německu).

Dětský den v duchu tvoření s Eliškou Solanskou

Letošní dětský den byl naplánovaný tak, jako každý rok před fotbalem svobodných a ženatých. Děti si mohli vymalovat barvičkami magnetky na ledničky ve tvaru autíček, kytiček, motýlků, a soviček. Dále si mohli udělat sůl do koupele. Byly tam výtvary v zelené, modré, červené, oranžové i žluté barvě a s vůní levandulovou, bonparovou (ta šla hodně na odbyt), černý hrozen, banán a citronová tráva. Tady ingredience rozdávala naše Irenka. Eliška v průběhu tvoření malovala dětem, ale i dospělým na obličej kytičky, pandy, kapitána Ameriku, motýlky a žirafky. Myslím, že si to děti hodně užili. Bylo to zas pro ně něco nového a jiného. Elišce děkujeme za program pro děti i dospělé.

Po skončení fotbalu svobodných a ženatých přišla řada na fotbal malých nadějí. Ze začátku to vypadalo, že bude málo dětí (doba dovolených), ale nakonec přece jenom dali do kupy dvě družstva, která se skládala z holek i kluků. Rozhodčího měli Libora „Karla“ Trlifaje, který jim to jako každý rok dobře odpískal. Bylo k vidění hodně gólů. Roste nám nová generace zatím svobodných fotbalistů. Po zápase dostali všichni mladí fotbalisté sladkou odměnu.

Kamila Pejchalová

